

[Statsministeren.]

ord, om der er tale om en nedsættelse eller om en undgåelse af prisstigninger; resultatet er i hvert fald, at i forhold til de priser, der kunne være gældende i dag, er der tale om en nedsættelse. Men igen — det er ikke så forfærdelig mange dage siden, at hr. Per Hækkerup stod heroppe og advarede imod, at vi greb ind i den prismekanisme; det er ikke så forfærdelig mange dage siden, at han omtrent med samme stemmeføring og med samme argumentation som omkring overenskomsterne sagde: „Hold fingrene væk!“

Om så regeringen har vished for, at der ikke kommer en dyrtidsportion nr. 2? Ja, hvor megen vished har man? Jeg kan kun sige, at regeringen er af den opfattelse, at vi undgår en dyrtidsportion nr. 2, når regeringens økonomiske plan bliver gennemført i sin sammenhæng. Men det er da vel også rigtigt at sige, at den absolutte vished, man nu kræver, den har socialdemokratiet jo ganske gode erfaringer for hvor svært det er at få. For det er jo ikke længere siden end lige ved starten af det, vi i dag står og skal behandle slutfasen af, nemlig beslutningen om devalueringen, at den forrige regering tog ganske grundigt fejl i sin bedømmelse af pristalsudviklingen. Man tog endda så alvorligt fejl, at man ville hævde, at pristalsportion nr. 2 i januar skyldtes devalueringen, selv om vi alle nu ved, at den var kommet helt uafhængigt af devalueringen, og selv om vi nu ved, at det først er nu, at prisstigningerne i kraft af selve devalueringsbeslutningen begynder at slå igennem.

Endvidere talte man om, at der på én gang var risiko for, at denne økonomiske politik ikke gav det forventede grundlag for rentelettelse, og at regeringens politik ville betyde arbejdsløshed. Ja men begge dele kan ikke være rigtigt. Såvel hr. J. O. Krag som hr. Per Hækkerup har jo så megen økonomisk skoling, at de ved, at begge dele kan ikke være rigtigt, og derfor synes jeg ikke, at man i den ene ende af talen skulle anvende den ene argumentation og i den anden ende af talen en anden argumentation, som går imod den første.

Så bemærkede jeg med stor interesse, at hr. J. O. Krag sagde, at socialdemokratiet stadig har den opfattelse, at indkomstpoli-

tikken må have høj — jeg ved ikke, om det er højeste — prioritet blandt de politiske virkemidler. Jeg er enig heri, og jeg håber, at denne enighed kan fastholdes også fremover. Der er nemlig intet, der tyder på, at det i den kommende tid bliver mindre nødvendigt end hidtil at holde indkomstpolitikken under kontrol. Spørgsmålet er, om man i givet fald skal drive indkomstpolitikken igennem med indgreb i rettighederne omkring de kollektive overenskomster, i lønindkomsterne, mod hovedorganisationernes modstand. Her er det, socialdemokratiet siger, at det skal man, og man fremsatte jo i december lovforslag herom på trods af den ene af de to hovedorganisationers modstand. Man gjorde det vel uden at forhandle med den, så vidt jeg har forstået.

Den nuværende regering har hidtil taget det standpunkt, at det ville være af største betydning, at indkomstpolitikken kunne udformes og gennemføres i forståelse med hovedorganisationerne. Selv om jeg da gerne tager hr. J. O. Krag's råd om en hårdere linje op til overvejelse — jeg vil altid gerne lytte til gode råd — mener jeg dog, at det ville være rigtigt endnu nogen tid at virke for, at indkomstpolitikens nødvendighed kan vinde almindelig forståelse, og jeg tror, det er væsentligt, at vi, der på forskelligt område står med ansvaret for den økonomiske politik, står med ansvar for samfundsøkonomien, alligevel altid holder os for øje, at den bedste mulighed for, at en samordnet økonomisk politik kan virke, er, at man stræber efter, at den kan virke i forståelse hos alle befolkningsgrupper. Det er den vanskeligste del af opgaven, men dermed også den vigtigste.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne først takke ærede ordførere for den saglige behandling, man har givet de fremsatte lovforslag, og også takke specielt regeringspartiernes ordførere for den velvillige holdning, forslagene mødte. Velviljen var jo ikke så stor hos oppositionen, men vi havde vel heller ikke ventet det.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger til de forskellige indlæg.

Jeg vil gerne begynde med det sidste, indlægget fra hr. Sigsgaard, og jeg skal kun føje lidt til det, for jeg har jo og regeringspartierne har jo så meget at sige hr. Sigs-